

alike are taught to question received information and to seek evidence for arguments which are then judged by their peers. Only once the story is straight do they publicly present their selected findings. By then 'rigor' mortis may have set in!

In my opinion, every individual operating inside a system to which access rests on difficult to attain qualifications, carries the responsibility for their personal process of re-education; for being seen to be honestly engaged in the open acknowledgement and restructuring of power relationships. If this is not seen to be so, then why should the system they represent be considered credible?

An atmosphere in which only the initiated, and their special friends, have access to the truth of any situation undermines public confidence, and slows the development of fresh debate. It is hardly a new idea that the margins of fair practice need to be open to public scrutiny, but perhaps it is worth repeating. If secrecy and corruption shroud the criteria for access to information and opportunities, then the basic sense of security of a nation is deeply affected. I sincerely wish Ukrainian universities good luck, and practical international support and recognition, as they engage in the process of making corruption unfashionable, and set the tone for a society in which compassionate moral courage is highly rewarded.

ХТО МАЄ ДОСТУП?

Дж. М. Крокет

Київ, Фонд SOROS

1975 рік був роком великих змін в лондонській поліції. Набув чинності Акт про рівність прав, що призвело до докорінної зміни ролі жінок-офіцерів, а лорд Роберт Марк взяв участь у тому, що корупція стала немодною.

Застаріле ставлення важко було змінити потрібним чином, а переосмислення рівнозначних концепцій - рівності, чесності - спричинило вихід багатьох службовців у відставку. Виходу не було - треба змінитись або піти. В обстановці глузливого та статевого турбування, жінки, включаючи мене, стали піонерами в розвитку

наших професійних навичок і досягненні суттєвих перетворень у напрямках, де виявлені серйозні порушення закону. Політичні зміни призвели не тільки до глибокого замислення про питання політичної культури, але й про відношення між ширшим суспільством і окремим офіцером.

Я хотіла б окреслити взаємозв'язок між різними світами академії і примусовою силою закону. Обидва вони діють як офіційні агенти культури, що мають суспільний статус і усвідомлюють стандарти чесності працюючих, формують основу духовного здоров'я нації. На мою думку, моральна філософія, яку найчастіше вважають прерогативою релігійних лідерів, є відповідним засобом для всіх тих, хто публічно визначає вчинки, що входять до рамок прийнятої поведінки, зокрема, що є прийнятим в структурі освіти, а що ні.

Межі зваженої поведінки та допустимих запитів часто встановлюються в університетах і коледжах підготовки особового складу поліції людьми, яких готували до виконання чітко визначених завдань. Як слідчих, так і детективів готують ставити під сумнів отриману інформацію і шукати доказів, які потім оцінюються їх колегами. Лише тоді, коли картина повна, вони проголошують зібрану інформацію.

На мій погляд, кожний, хто працює в системі, входження до якої вимагає навичок, що набуваються з роками, сам відповідає за особисту перепідготовку, що б ці відкриті знання і зміна владних відносин були помітними. Інакше, як може система, яку вони представляють, бути надійною?

Атмосфера, в якій лише безпосередні учасники мають доступ до правди щодо певної події, підривають довіру громадскості і уповільнюють розвиток вільної дискусії. Навряд чи новою є думка про те, що межі чесно́ї діяльності мають бути відомі громадскості, але її варто повторити. Безпеці нації завдається відчутної шкоди, якщо приховують критерії доступності інформації і можливостей.

Я щиро бажаю українським університетам, які сприяють тому, що корупція стає немодною, і задають тон в суспільстві, в якому високо цінується моральна мужність, щасливої долі, ефективної міжнародної підтримки і визнання.